

Inhoud

Met dank aan 9

Inleiding 11

Deel I : Het allergrootste geschenk 19

1. Verstandige voetstappen 21
2. De manier om evangelisatie gaande te houden 43

Deel II : leven in 3D 73

3. Denken in vriendschappen 75
4. Doorvragen naar verhalen 101
5. Durven de leiding van de Heilige Geest te volgen 124

Deel III : De kracht van het verhaal 151

6. Uw eigen 'ervoor' en 'erna' 153
7. Het goede nieuws van God 177
8. Lessen van de meester 200

Deel IV : Leven met een Brede Visie 223

9. Uitnodigingen voor Grote Vissen 225
10. Het diepste verlangen van Matteüs 252
11. Geopende deuren 268

Noten 293

Inleiding

Twee zomers geleden beleefde ik een prachtige samenloop van omstandigheden, toen ik een zeiltocht maakte op Lake Michigan, voor de kust van de staat Wisconsin. Ik was alleen, met mijn hart in een houding van aanbidding, en ik had een paar dagen de tijd. Ik was een haventje binnengevaren, had de boot afgemeerd en maakte de kajuit schoon om me die verdere avond te kunnen ontspannen. Nadat ik mijn vaarkaarten had bestudeerd om te besluiten waar ik de volgende dag naartoe zou varen, drong het tot mij door dat ik maar vijftien kilometer verwijderd was van het recreatieterrein waar ik Christus in mijn leven had uitgenodigd, toen ik nog een tiener was.

Ik had diezelfde haven door de jaren heen al een paar keer aangedaan, maar om een of andere hemelse reden werd ik op die bepaalde dag gedrongen om naar de heuvel te gaan waar ik Christus voor het eerst had ontmoet. Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer het idee me aansprak; dus besloot ik op zoek te gaan naar vervoer om er te komen. Nadat ik een telefooncel had gevonden, belde ik het enige taxibedrijf dat het dorp rijk was. Een van hun chauffeurs zou vast wel bereid zijn om mij dertig kilometer heen en terug te rijden.

Maar de vrouw die de taxiriten regelde was niet erg toeschietelijk. ‘Meneer, het is te ver weg,’ moest ze tot haar spijt zeggen. ‘Dat doen we gewoon niet.’ Ik probeerde te onderhandelen en bood zelfs meer geld om haar over te halen, maar terwijl de tijd doortikte, werd het me duidelijk dat ik geen centimeter

opschoot bij de uitvoering van mijn nostalgische plannetje.

‘Kent u dan *niemand* die wel bereid is dat ritje te maken?’ smeekte ik.

Met nieuw enthousiasme zei ze dat ze wel iemand wist. Ze kende een man die veel tegenslag had gehad en die voor geld waarschijnlijk alles zou doen. (Dat had ik natuurlijk meteen kunnen weten.) Als ik bereid was het risico te nemen, zou ze mij zijn nummer geven.

Ik ben nooit tegen het nemen van verantwoorde risico’s geweest en dus kwam er na vijftientig minuten een verkreukelde Ford Explorer het parkeerterrein van de jachthaven oprijden. De eigenaar zag er net zo uit als zijn auto – niet verwonderlijk als je bedenkt dat mijn telefoontje hem die middag om vier uur uit een diepe slaap had gewekt. Als ik van wedden had gehouden, had ik gewed dat zijn lichaam voor het grootste deel met tatoeages was bedekt, maar ik liet me door niets afbrengen van de bekoring om mijn missie te volbrengen.

Ik stapte in en toen we wegreden, merkte ik dat alles wat normaal vastzit in een rijdende auto, aan deze kar rammelde, ratelde en bewoog. Allerlei stukken leken er zo af te kunnen vallen. Ironisch genoeg zat van alles wat moest kunnen bewegen muurvast, zoals het raampje aan de passagierszijde. Maar de man zelf was erg aardig, en eerlijk gezegd was ik al blij om eindelijk op weg te zijn.

De brandstofmeter stond op ‘o’ en toen ik hem voorstelde ergens te stoppen, zodat ik een beetje benzine voor hem kon kopen, klonk zijn stem ongelovig. ‘Echt waar?’ vroeg hij. ‘Nee... dat kan ik niet doen.’

‘Toe nou maar. Ik sta erop,’ zei ik. ‘Je bewijst me echt een dienst en ik wil graag iets terugdoen.’ We stopten bij een tankstation en hij sprong eruit om te gaan tanken.

‘Ik wil voor twee dollar tanken,’ zei hij, alsof hij mij om toestemming vroeg.

‘Ga je gang en pomp er maar wat in,’ riep ik terug. ‘Maak er maar tien van!’

Toen hij me vertelde dat hij, in de zes maanden dat de auto van hem was, de tank nog nooit vol had gegooid, kwamen we overeen dat hij dat nu maar eens moest doen.

Toen we weer op weg waren, zei hij met een grote grijns op zijn gezicht: ‘Dat voelt anders met een volle tank!’

‘Hou je ogen op de weg, beste vriend,’ zei ik lachend.

Even later kwamen we aan bij de ingang van het recreatieterrein en hij vroeg me wat ik van hem verwachtte, terwijl ik deed wat ik moest doen. Ik kon zien dat hij een beetje onzeker was en zich afvroeg waarom ik een onbekende had ingehuurd om me helemaal naar een verlaten recreatieterrein te brengen.

‘Ik moet een eindje de heuvel op om daar iets te doen,’ legde ik uit. ‘Waarom wacht je niet even hier in de auto? Ik ben maar een kwartiertje weg, en dan gaan we terug.’ Dat klonk hem redelijk in de oren en hij knikte, terwijl ik de deur opende om uit te stappen.

Zodra mijn voeten de grond raakten, liep ik op een drafje weg en had niet veel tijd nodig om de driehonderd meter af te leggen naar de plek waar ik voor het eerst met genade in aanraking was gekomen. En terwijl ik mijn pas inhield en langzaam naar dat plekje op die heuvel liep, met de zon vol in mijn gezicht, kwam alles ineens weer naar boven. Dit was de plek!

Toen ik zeventien jaar was, had ik al heel wat van het leven geproefd. Maar ook toen wist ik al genoeg om te beseffen dat het verzamelen van nog meer speeltjes, de wanhopige zoektocht naar goedkeuring en het onophoudelijk najagen van succes niet genoeg waren. Mijn geestelijke ervaring in het jeugdkamp die avond kwam niet naar aanleiding van een indrukwekkende toespraak die ik had gehoord of door drie diepzinnige vragen die iemand mij had gesteld. Ik ontmoette Christus, terwijl ik

op een avond na een bijeenkomst terugliep naar mijn huisje en er plotseling een bijbelvers tot mij doordrong, dat ik als kind van buiten had geleerd: ‘Door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme.’

Hij redde *ons*. Hij... redde... ons.

Die avond, net na negen uur, raakten de woorden, die ik zo vaak had gelezen, mij alsof het voor het eerst was. Kon het echt waar zijn dat God zoveel om me gaf, dat hij een mogelijkheid had geschapen waardoor ik behouden kon worden? Zelfs ik?

Voor het eerst in mijn jonge leven moest ik mijn grootste twijfel onder ogen zien: *Het is onmogelijk dat ik voor God zoveel beteken dat Hij mij verlossing aanbiedt, als een geschenk – zonder dat ik ervoor hoef te betalen.* Tot op dat moment kon mijn hele bestaan worden samengevat in vier woorden: ‘Je moet het verdienen.’ Mijn vader had mij een ijzeren werkethiek ingeprint en mijn Je-moet-het-verdienen-mantra versterkt. ‘Je moet iedere cent zelf verdienen,’ zei hij tegen mij. ‘Je moet je plekje in het eerste basketbalteam verdienen. Je moet goede cijfers verdienen. Je moet alles verdienen. Voor niets gaat de zon op.’

Ik weet nog dat ik dacht: *Ik heb mijn hele leven geprobeerd indruk op God te maken. Ik heb alles gedaan wat ik kon om Hem mijn goede daden te laten zien – mijn gerechtigheid, mijn harde werken, mijn inspanning.* Maar ik bleef altijd sceptisch – *Zou het ooit genoeg zijn?* Om u de waarheid te zeggen, ik vroeg me af of ik ooit aan Gods maatstaf zou kunnen voldoen om door Hem te worden geaccepteerd.

Die avond in het oostelijk deel van Wisconsin gaf de Heilige Geest mij precies die tegenwoordigheid van geest die ik nodig had om Titus 3:5 te begrijpen, en ik had een reële ontmoeting met Jezus Christus. Ik weet nog dat ik de deuren van mijn hart voor hem opengooide, tijdens iets wat leek op een verbazende overval van genade. Ik weet niet hoe u tot geloof bent gekomen,

maar ik ervoer de uitwerking van mijn behoudenis *lijfelijk*.

Ik was direct naar mijn vakantiehuisje gerend om mijn vrienden te zoeken, uitgelaten over wat ik had ontdekt en gewapend met een hele serie vragen in de trant van ‘Jongens, weten jullie wel...’, over de genade waarmee ik in aanraking was gekomen. Omdat het licht voor mij was aangegaan, wist ik zeker dat mijn vrienden nog in het duister verkeerden.

‘Ja, ja, Bill, dat weten we al,’ zeiden ze tegen me. ‘Ga nou maar naar bed.’

In de donkere stilte van dat benauwde vakantiehuisje zei ik in mezelf: *Ik heb het nu pas echt begrepen*. En vanaf die nacht tot de dag van vandaag kan ik nog steeds niet uit over de kracht van de genade.

Terwijl mijn niet bijster professionele chauffeur in zijn auto op mij zat te wachten, bleef ik nog een paar minuten op die plek staan en dankte de God van het heelal dat Hij mij had uitgezocht. Ik dankte Hem dat Hij mij juist op dat moment van mijn reis dat buitengewone vers te binnen had gebracht en dat Hij de koers van mijn leven radicaal had veranderd. Ik dankte Hem dat Hij mijn leven had omgebogen – van de zakenwereld naar het kerkenwerk en dat Hij mij had gezegend met een christenvrouw en twee prachtige kinderen – inmiddels volwassen geworden – die het heerlijk vinden om God en zijn gemeente te dienen.

Alsof dat nog niet genoeg was, had Hij mij ook gezegend met fijne vrienden, uitdagende vraagstukken om mijn tanden in te zetten en een pakkende visie om na te jagen. Wat een geweldige genade!

Mijn dankbaarheidslijstje leek steeds langer te worden. Allerlei geschenken die God mij sinds die kampavond had gegeven, schoten mij te binnen. Ik keek omlaag naar mijn voeten op die heuvel, terwijl ik de tranen van mijn gezicht veegde en dacht: *Het is allemaal hier begonnen. Dank U, Vader, dank U...*

Terwijl ik weer in het heden terugkeerde, vroeg ik me af of mijn chauffeur er nog zou zijn, en holde terug naar de parkeerplaats. Ik ben nog nooit zo opgelucht geweest om zo'n gamele auto te zien. Ik stapte in de oude Explorer, de chauffeur startte de motor en we reden terug naar de jachthaven.

We waren nog geen twee minuten onderweg, of keek hij naar me en vroeg: 'Wat was dat nu eigenlijk?'

Ik keek naar hem, terwijl hij naar de weg voor ons keek. 'Dat ik daar op die heuvel stond?'

'Ik moet zeggen dat ik een het een beetje vreemd vond,' zei hij. 'Ik dacht dat je daar iemand of iets zou ontmoeten. Maar je hebt al die moeite gedaan, alleen maar om in je eentje op de helling van een heuvel te staan. Wat had dat voor zin?'

'Wil je het echt weten?' vroeg ik. Toen hij knikte, vertelde ik hem dat ik op het stukje grond wilde staan waar ik ooit God had ontmoet.

'Is 't heus?' Hij wist zijn cynisme goed te verbergen. 'En hoe gebeurt zoiets precies?' vroeg hij.

Ik legde hem uit dat ik de machtigste ervaring in mijn hele leven op de helling van die heuvel had gehad. Ik vertelde dat ik in mijn jeugd veel over God had gehoord en het nodige van de kerk wist, maar dat ik jarenlang op een koers had gezeten van zelfverbetering, in de hoop dat ik door mijn eigen rechtvaardigheid Gods gunst zou kunnen verdienen. 'Op die heuvel veranderde alles voor mij – het is de plek waar ik ontdekte dat niets van wat ik probeerde te bereiken mij in een echte relatie met God kon brengen.'

Mijn woorden hingen een paar seconden in de lucht, terwijl ik wachtte op een reactie, waardoor ik zou weten hoe ik verder moest gaan. Plotseling gooide hij eruit: 'En hoe, verdraaid, gaat dat dan?'

Ik was blij met zijn eerlijkheid en vertelde hem wat er met mij was gebeurd door één bijbelvers. 'Het stond voor mij in

de brief aan Titus... Titus 3:5 om precies te zijn, waar staat dat Christus ons heeft gered, niet vanwege onze rechtvaardige daden, maar uit barmhartigheid.'

Weer stilte. Toen, met een ongemakkelijke ondertoon, 'Tjonge, daar moet je goed over nadenken.' Het was meer een constatering dan een vraag.

Toen vroeg hij wat ik had gedaan, nadat dat vers mij zo geraakt had, en ik legde hem uit waar ik doorheen was gegaan toen ik mijn wil en hart opende voor Christus en Hem vroeg mijn zonden te vergeven en Hem smeekte leiding aan mijn leven te geven, door de heerlijke gave van zijn genade, in plaats van door mijn eigen inspanningen.

Terwijl ik mijn verhaal afrondde, vroeg ik me af hoe hij tegenover geestelijke zaken stond. De stilte die daarop volgde, werd verbroken door woorden die recht uit zijn hart kwamen. 'Kijk naar mij, ik heb het verknald. Ik ben een loser, een verliezer, gewoon een loser. Ik bedoel maar, kan zoiets ook gebeuren met iemand zoals ik?'

Wat een heilig moment, dacht ik, terwijl ik mijn gedachten ordende. 'In de eerste plaats ben je geen loser,' verzekerde ik hem. 'Je bent allesbehalve een loser. Je bent voor God zo belangrijk, dat Hij je heeft gezocht vanaf de dag dat je geboren werd. En jij kunt dezelfde relatie met God krijgen als ik. Het kan ook jou gebeuren, hier en nu. Als je het geschenk van zijn genade aanvaardt, word je nieuw en zal Hij je de rest van je leven leiden.'

Toen we bij de jachthaven waren aangekomen, gaf ik hem een flink bedrag en dankte hem dat hij mij had willen helpen. Vlak voordat hij zou vertrekken, zei hij: 'Ik had nooit kunnen denken dat deze dag zo zou uitpakken. Bedankt voor wat je me hebt verteld. Weet je, er is een dominee die een nieuwe kerk begint, pal naast mijn huis. Hij loopt vaak even bij me langs en zegt dat deze kerk het evangelie op zo'n frisse manier brengt,

dat ik het misschien wel leuk zou vinden om ernaar te luisteren. Die dominee lijkt me een geschikte vent, maar ik ben te koppig geweest om te gaan horen wat hij te vertellen heeft. Misschien moet ik er dit weekend maar eens gaan kijken.’

Nadat ik in de vroege avond aan boord van mijn boot was gegaan, ging ik even rustig zitten om na te denken over de afgelopen anderhalf uur. Er kwamen heel veel vragen bij me op. *Heer wat gebeurde hier eigenlijk? Waarom voelde ik juist vandaag de behoefte om naar die camping te gaan, terwijl ik al zo vaak in deze jachthaven ben geweest? Waarom bleef ik aanhouden, toen het taxibedrijf weigerde mij ernaar toe te rijden? Waarom heb ik me laten overhalen om een volslagen vreemdeling te bellen en hem te vragen mij erheen te brengen? En hoe kwam ik erbij om in zo'n gammel vehikel te stappen?*

Mijn vragen mondden uit in deze gedachte: Zou het niet geweldig zijn, als ik die jongeman opnieuw zou ontmoeten aan de Overzijde?!

Of die ervaring nou te maken had met mijn eigen behoefte om terug te kijken op een ingrijpende bekeringservaring, of dat ik ‘alleen maar’ over de parkeerplaats van de jachthaven liep om hoop te bieden aan iemand die aan lager wal was geraakt, weet ik niet. Maar wat ik heb geleerd, is dat buitengewone momenten in ons leven terug te voeren zijn op het eenvoudig gehoor geven aan Gods mysterieuze aansporingen – zachte duwtjes die altijd gericht zijn op het vinden van wat verloren is en het bevrijden van wat gebonden is.

Het avontuur om met God samen te werken houdt in dat we het grootste geschenk dat iemand kan ontvangen – het geschenk van de onvoorstelbare genade – mogen brengen aan onwaardige (en vaak niets vermoedende) mensen.